

for Øjeblikket er forhippet paa at faa Pastor Matthiesen, som for Øjeblikket sidder i Vestre Fængsel, benaadet. En saadan Hensynsfuldhed, en saadan Forlegenhed for at faa en Mand benaadet, som er straffet ved Landets Højesteret, vilde jeg for mit Vedkommende gerne langt højere Grad se udfoldet fra den højtærede Justitsministers og fra Regeringens Side. Der er en Mængde Mennesker, som sidde mange Aar i Tugthuset for Tyveri af rene Bagateller. Det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds (Sabroe) anførte for et Par ret triste og oprørende Eksempler i saa Henseende: en Pige, der havde stjaalet nogle Æbler, var kommen i Forbedringshuset i 8 Maaneder, og en anden, som havde stjaalet for 8 Kr., kom, som rimeligt var, i Forbedringshuset! Man skal huske paa, at Staten kun har Udgifter og Ulejlighed med alle disse Smaaforbrydelser. Jeg er vis paa, at i de allerfleste Tilfælde er den Straf, som kommer over saadanne Mennesker, ganske hensigtsløs, og før de sendes til Strafanstalterne, ere de indespærrede i lang Tid i Varetægtsfængsel. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, hvad han f. Eks. siger om det Tilfælde, som for nylig har været fremdraget i „Social-Demokraten“, at en Assessor Riise her i Byen holder en Mand indespærret 6 Maaneder i Varetægtsfængsel paa Grund af en Sigtelse for nogle Frimærkebesvigelser, nogle rene Smaatterier, uden at opnaa andet Resultat deraf, end at Hjemmet bliver ødelagt, Manden kommer ud af sin Stilling, og Staten har store Udgifter. Det forekommer mig, at vi nu mere end nogen Sinde maa ønske at have en Justitsminister, der ikke alene har en human Forstaaelse af hele dette Forhold, men ogsaa med Kraft og Energi kan gribe ind ved saadanne Lejligheder — det sidste have vi endnu ikke bemærket i synderlig Grad hos den højtærede Justitsminister. Jeg vil haabe, at den Debat, der her føres om denne store kostbare Strafanstalt, kan have nogen Indflydelse i saa Henseende. For Resten vil jeg sige, at det i Virkeligheden er et mildt Udtryk at karakterisere vore Dommere som haarde og uforstaaende Mennesker. Et af de sidste Eksempler . . .

Formanden: Det ærede Medlem bruger for haarde Udtryk om Dommerne i al Almindelighed.

Marott: Haarde og uforstaaende! Saa vil jeg indskrænke mig til at sige, at de

staa uforstaaende overfor sociale Forhold ved deres Domsafgørelser og ikke tage Hensyn nok til det psykologiske Moment hos de paagældende og til de Omstændigheder, hvorunder Forbrydelsen er begaaet.

Formanden: Man maa forudsætte, at Dommerne dømme efter de i Øjeblikket gældende Love.

Marott: Ja, Lovene ere jo mere eller mindre bøjeelige, Hr. Formand. — Det sidste Eksempel i saa Henseende angaar ikke vor hjemlige Straffelov, men et Tilfælde, hvor Højesteret fornylig dømte efter den vestindiske Straffelov, og hvor en Neger blev idømt livsvarigt Tugthus for at være løbet fra sin Vogter under nærmere betegnede Omstændigheder. Den vestindiske Ret og Hof- og Stadsretten her i Byen, der dog ellers ikke plejer at lægge Fingren imellem, havde dog nøjedes med at idømme Negeren 8 Aars Tugthus for dette forfærdelige Forhold; men det var ikke tilstrækkeligt for Landets Højesteret, der idømte den ulykkelige Mand livsvarigt Tugthus. Jeg synes, det er Bevis nok for, hvorledes vore Domstole ofte virke ganske ud i Karikaturen. Jeg vil gerne spørge Ministeren, om han synes, at vi kunne være en saadan Straffelov som den vestindiske bekendt, og om der ikke var Mening i at revidere den. Saa vidt jeg ved, er det en meget gammel Lov, der aldeles ikke passer for Nutiden, og som der vist kan være al Anledning til at søge mildnet, naar der kan fældes saadanne Domme efter den som den nævnte.

Som sagt, ved at paaskynde Straffelovsarbejdet og ved at benytte Benaadningsretten mener jeg, at man i Øjeblikket meget godt vil kunne nøjes med at spendere Penge til den af Mindretallet foreslaaede Anstalt. Alligevel er jeg klar over, at der, skønt der stadig væk raabes fra visse Sider indenfor Regeringspartiet paa Sparsommelighed, alligevel ingen Vej er frem for Mindretallets Forslag. Og jeg skal heller ikke misunde Nyborg den nye Strafanstalt, hvis en saadan Institution kan hjælpe Byen. Men samtidig vil jeg gerne have Lov til at fastslaa, at den Fremgangsmaade, som den højtærede Minister ved dette Valg mellem de to Byer har anvendt overfor Odense, har man heldigvis ikke tidligere mærket til fra Regeringens Side. Jeg skal ganske kort angive Gangen i denne Sag. Den højtærede Justitsminister sendte Fæng-